

Arrest

nr. 38 010 van 29 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw poging om gerechtigheid te vinden voor de dood van uw familieleden.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In 2000 vond een massale inval van Russische soldaten plaats in Aldy (Tsjetsjenië). Daarbij werden vier familieleden (2 ooms en 2 neven) van u gedood. Uw vader overleefde dankzij een vrouw die toevallig binnenkwam met haar kinderen waarna de soldaten vertrokken. In hetzelfde jaar overleed uw vader ten gevolge van een hartaanval. Zelf was u niet betrokken bij deze problemen. Eén van uw ooms diende in 2000 klacht in, doch zonder resultaat.

In 2008 besloot u om de zaak op een andere manier aan te pakken. U had in de krant gelezen dat een soldaat geweigerd had om mensen dood te schieten en u besloot om een dergelijke getuige te zoeken

die betrokken was bij de inval in Aldy. Uw familieleden (I.) en (I.) vonden het een goed idee en deden mee.

Op 11 september 2008 belde (I.) u op om te melden dat hij 'iemand' (een getuige) gevonden had. Twee dagen later kwam hij om in een verdacht auto ongeluk. Hij werd zonder meer begraven op de volgende ochtend.

Op 17 september 2008 werd uw broer (K.) in Aldy opgepakt en in elkaar geslagen. Toen de aanvallers doorhadden dat het de verkeerde persoon was, werd hij vrijgelaten. U vermoedt dat ze u zochten, aangezien u op zijn adres geregistreerd stond.

Op 19 september 2008 werd u, toen u op weg naar huis was van uw werk, meegenomen door onbekenden. U werd enkele dagen vastgehouden en bedreigd dat u moest stoppen met zoeken. Nadat u enkele papieren ondertekende, waarvan u de inhoud niet mocht lezen, werd u vrijgelaten. Toen bleek dat er, toen u werd meegenomen, een huiszoeking had plaatsgevonden en dat uw paspoort en dat van uw oudste zoon (A.) (o.v. 6.323.889) waren meegenomen.

Op 22 september 2008 werd uw zoon (K.) in de buurt van de universiteit geslagen en meegenomen door onbekenden. Een uur later werd hij vrijgelaten. U besloot dat u uit uw land moest vluchten met uw twee oudste zonen. Uw vrouw en de andere twee kinderen vertrokken naar familieleden.

Op 22 september 2008 vertrok u. U reisde per auto met uw broer (M.), die een speciale pas had, zodat u de grenscontroles kon passeren zonder problemen. Vanaf de grens met Oekraïne reisde u per vrachtwagen. U en uw twee zonen moesten plaatsnemen in een kleine ruimte tussen de ladingsbak en de cabine.

Op 29 september 2008 kwam u aan in België. Dezelfde dag vroeg u samen met uw minderjarige zoon en uw meerderjarige zoon, (M. K.) (o.v. 6.323.889), asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ondertussen onderhoudt u contact met uw vrouw en vernam u dat ze wordt lastiggevallen. Ze zoeken u. Ook kreeg u twee convocaties van de politie toegestuurd. U heeft geen idee of uw vrouw plannen heeft om u in België te komen vervoegen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat in 2000 in Aldy vier familieleden (twee ooms, een zoon van één van de ooms en een neef) van u omkwamen bij een massale inval door Russische troepen.

Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u zelf reeds sinds 1990 niet meer in Aldy woonde, maar wel in de buurt, namelijk in Chernorechie (CGVS, p. 9).

U of uw gezin was echter niet betrokken bij dit incident in 2000. U verklaarde immers dat u toen in Sleptovsk (Ingoesetië) verbleef aangezien uw vrouw een gecompliceerde zwangerschap doormaakte (CGVS, p. 6 - 7).

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze problemen in Aldy in 2000 op zich voor u de reden was om uw land te verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt wel dat u bent vertrokken omwille van problemen bij uw poging om deze zaak van 2000 in Aldy op te helderen en gerechtigheid te eisen.

Echter, uit uw verklaringen blijkt dat niet u, maar wel uw ooms (broers van uw vader) (Y.) en (I.) het initiatief namen bij de gerechtelijke stappen (CGVS, p. 3, 11 - 12). U legde ook kopies van documenten

neer die deze gerechtelijke stappen kunnen staven (document 17). Ook andere (verre) familieleden dienden klacht in (CGVS, p. 12).

Zelf was u naar eigen zeggen bij deze procedures echter niet betrokken (CGVS, p. 13).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u het initiatief nam om gerechtigheid te bekomen op een andere manier, namelijk via het zoeken naar een getuige (een soldaat die uit de biecht zou klappen, zoals beschreven in het krantenartikel van 2004; CGVS, p. 13). U verklaarde dat uw neef (I.) – de zoon van één van de slachtoffers – dit een goed idee vond. Ook uw familielid (I.) deed mee.

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u hierdoor ondervond (zelf meegenomen, zoon meegenomen), de uiteindelijke aanleiding waren voor uw vertrek.

Hierbij is het erg opmerkelijk dat jullie dit initiatief pas startten in 2008, terwijl de officiële zaak reeds dateert van 2000 (document 17) en het inspirerende krantenartikel dateert van 2004 (document 21).

Uw verklaring, dat u wilde wachten tot 'Putin weg was' (CGVS, p. 16 - 17) is echter weinig overtuigend. Ook uw verklaring dat er nu geen controleposten meer zijn en er daarom meer ruimte is (CGVS, p. 17), is weinig overtuigend. Immers, het is duidelijk dat de kans op succes mettertijd steeds kleiner wordt.

Bovendien zijn uw verklaringen over de verdere problemen niet erg plausibel.

Zo verklaarde u dat (I.) u op 11 september 2008 opbelde met de mededeling dat hij iemand (een getuige) zou hebben gevonden. U verklaarde echter niet te weten om wie het gaat, aangezien (I.) u van uit de wagen belde en geen verdere details kon vertellen (CGVS, p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat u en (I.) niet met meer details converseerden over dergelijk belangrijk nieuws, meerbepaald de naam van de bewuste getuige die de hele zaak zou kunnen steunen.

Uw verklaringen, in verband met een verdacht verkeersongeval twee dagen daarna waarbij (I.) omkwam (13 september 2008 's nachts; CGVS, p. 13 – 14, p. 18), zijn evenmin logisch. Uit uw verklaringen blijkt dat familieleden het lichaam onmiddellijk gingen ophalen en dat de volgende ochtend 14 september (2008) meteen de begrafenis werd georganiseerd (CGVS, p. 15, 18 – 19).

Uw verklaring, dat u pas achteraf besepte dat het om een verdacht ongeval ging (CGVS, p. 14 - 15), is weinig overtuigend.

In verband met het tweede incident dat u overkwam (op 19 september 2008 meegenomen toen u van uw werk kwam) dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet aannemelijk zijn. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u werd meegenomen op 100 à 200 meter van uw woning nadat u de hele dag gewerkt had en dat u geen paspoort bij had (CGVS, p. 24 – 25). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u een hele dag van huis zou gaan zonder uw paspoort op zak te hebben.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat burgers van de Russische Federatie ten allen tijde hun paspoort op zak dienen te hebben teneinde hun identiteit te kunnen bijwijken.

Uw verklaring hoe de ontvoerders konden weten wie u was – u wandelde in uw straat, op 100 à 200 meter van uw woning - is evenmin plausibel. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u dat niet weet (CGVS, p. 26). Daarna alludeerde u op foto's die van u werden gemaakt in 1999 en 2000 in Volgograd, toen u door de FSB werd ondervraagd over uw werk en familie, zoals toen bij veel Tsjetsjenen gebeurde (CGVS, p. 26).

Het is echter nogal onwaarschijnlijk dat u anno 2008 zou worden gevonden op basis foto's van 1999 of 2000. Bovendien verklaarde u zelf dat u niet geregistreerd stond op uw werkelijke adres, maar op het adres van uw broer (K.), die ten onrechte zou zijn opgepakt twee dagen voordien (CGVS, p. 19, 25; documenten 1 en 7 propiska'). Het is niet aannemelijk dat de ontvoerders u toevallig in een totaal andere straat zouden hebben herkend op basis van oude foto's, genomen door de FSB in Volgograd.

Met betrekking tot de kopies van twee convocaties van de politie, op uw naam (dd. 01/02/09) en op een onleesbare naam (dd. 11/01/09) die u na uw interview liet doorsturen door uw advocaat (dd. 29/03/09) dient vooreerst te worden opgemerkt dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige. Er wordt hierbij geen melding gemaakt van de zaak waarin u werd opgeroepen.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat deze kopies amper leesbaar zijn en dat dergelijke kopies bezwaarlijk als overtuigend bewijs kunnen worden weerhouden.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal op 23/03/09 met geen woord repte over dergelijke convocaties. Nochtans verklaarde u contact te hebben gehad met mensen in uw thuisland (met uw vrouw; CGVS, p. 11).

Het is merkwaardig dat u niet over deze convocaties heeft gesproken toen u werd gevraagd of er, na het bespreken van al de voorgelegde documenten, nog andere documenten waren (CGVS, p. 8, 10). Ook toen u werd gevraagd of u nog iets wou toevoegen aan uw verklaringen repte u met geen woord over het feit dat u zou zijn opgeroepen (CGVS, p. 30 – 31). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In verband met het eerste incident dat u overkwam (op 6 augustus 2008 meegenomen naar aanleiding van uw werk als renovateur, toen u geen positieve zaken over Kadyrov wilde zeggen; DVZ, vragenlijst p. 2), dient te worden vastgesteld dat u zelf verklaarde dat er geen verband was met de zaak van 2000 (CGVS, p. 18). Hoe dan ook blijkt niet uit uw verklaringen dat dit incident de aanleiding was voor uw vertrek.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u van alle recente problemen (start onofficieel onderzoek naar getuige in 2008, vinden van getuige door (I.), overlijden in verdachte omstandigheden van (I.), twee incidenten die u overkwamen en één incident dat uw zoon (A.) overkwam), geen enkel overtuigend bewijs kon voorleggen.

Op basis van dit alles kan worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiäre bescherming.

In het kader van de asielaanvraag van uw zoon, (M. A.) (o.v. 6.323.889), werd eveneens een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiäre bescherming genomen.

De door u voorgelegde documenten (kopie van een deel van uw paspoort en dat van uw zonen, uw vrouw, uw vader en uw broer, huwelijksakte, rijbewijs, studentenkaart, foto van uw broer, geboorteakte, diploma, werkboekje, medisch attest van uw vrouw dd. 1996, kopie geboorteakte zoon, drie documenten in verband met de dood van (M. S.) in Aldy in 2000, kopie tekst van Memorial, twee kranten, één krantenartikel, twee convocaties en een uittreksel uit een jaarrapport) kunnen bovenstaande conclusie niet weerleggen. De kopies van de paspoorten, de geboorteaktes en de huwelijksakte betreffen uitsluitend identiteitsgegevens van u en uw familieleden, doch hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Uw rijbewijs, uw studentenkaart, uw diploma en uw werkboekje hebben evenmin betrekking op de door u aangehaalde problemen. Het medisch attest van uw vrouw stelt dat zij medische problemen had in 1996, doch houdt geen verband met de door u aangehaalde problemen. De drie documenten in verband met de dood van (M. S.) in Aldy in 2000, de kopie van de tekst van Memorial en de krant van 2001 bevestigen dat familieleden van u betrokken waren bij het incident in 2000, doch handelen niet over uw persoonlijke problemen. De andere krant van 2008 handelt over de carrière van Generaal (S.) (waarvan u beweert dat hij betrokken was bij de actie in Aldy in 2000; CGVS p. 7 - 8), doch kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Het krantenartikel van 2004 - over een vrouw die op bevel moest worden doodgeschoten maar overleefde omdat de soldaat dit bevel niet opvolgde - heeft u naar eigen zeggen geïnspireerd bij uw activiteiten van 2008, doch kan de vastgestelde onlogische zaken niet herstellen of verklaren. De twee convocaties werden hierboven reeds besproken en kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen. Het uittreksel uit een jaarrapport van 2008 handelt niet over u persoonlijk en kan bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen ook niet herstellen."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en weigert hem ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 oktober 2009 een schending aan van de motiveringsplicht; hij voert aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, geschonden zijn.

Verzoeker merkt op dat de Commissaris-generaal zelf stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft, dat er zich nog steeds problemen voordoen op vlak van mensenrechtenschendingen, dat deze schendingen divers van aard zijn en een gericht karakter hebben en niettemin de aanvraag van verzoeker afwijst.

Verzoeker laat gelden dat in de bestreden beslissing de aangevoerde ongeloofwaardigheid van het verhaal dat zijn neef (I.) hem opbelde om te zeggen dat hij een getuige had gevonden, niet duidelijk gemotiveerd werd. Verzoeker beweert dat het toch *“duidelijk”* is dat hij de naam van de getuige later, niet via de telefoon, zou te horen krijgen. Verder meent verzoeker dat *“zonder meer voorbij gegaan is aan het element van de verdachte omstandigheid, met als enige motivering dat de neef al daags nadien begraven werd”*.

Verzoeker merkt op dat de Commissaris-generaal stelt dat ontvoeringen, illegale arrestaties nog steeds voorkomen en gericht van aard zijn en begrijpt niet dat de door hem aangehaalde feiten, als ongeloofwaardig van de hand worden gedaan.

Dat hij geen paspoort bij zich had, vindt verzoeker onvoldoende om tot zijn ongeloofwaardigheid te besluiten; op welke wijze de zogenaamde ontvoerders zijn identiteit kenden, is volgens verzoeker van geen belang. Verder stelt verzoeker dat het feit dat hij geregistreerd stond op het adres van zijn broer, niet in overweging genomen werd.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het *“logisch”* is dat hij tijdens zijn verhoor geen melding gemaakt heeft van de twee convocaties aangezien hij hiervan *“pas na het verhoor in het bezit werd gesteld”*; hij vindt dat de Commissaris-generaal zijn *“belang op ongemotiveerde wijze negeert”*.

Verzoeker merkt ten slotte op dat het moeilijk is om bewijzen te leveren zowel van een verkeersongeval waarnaar geen officieel onderzoek gevoerd werd, als van een ontvoering; de andere wettelijke documenten worden, aldus verzoeker *“weggewuifd zonder precieze oorzaak”*.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk maakt dat, aan de hand van het gerichte karakter van de mensenrechtenschendingen, een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar

bescherming noodzakelijk is en dat de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaat voor de erkenning als vluchteling.

Van deze motivering kan aldus niet gezegd worden dat ze “*uiterst gebrekkig*” is.

Met betrekking tot de getuige die verzoekers neef zou gevonden hebben, motiveert de bestreden beslissing de ongeloofwaardigheid omstandig.

Het is inderdaad niet aannemelijk dat over dergelijk belangrijk feit, het cruciaal element namelijk de naam van de getuige, met geen woord werd gerept. Verzoekers uitleg dat over dergelijke zaken niet telefonisch wordt gecommuniceerd gezien de toestand in het land waar verraad schering en inslag is, is een blote bewering.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekers bewering dat hij pas achteraf tot het besef kwam dat het om een “verdacht ongeval” ging, waarbij zijn neef de dood vond, overtuigt niet temeer daar verzoeker op dat ogenblik op zijn honger leefde om van zijn neef de naam van de getuige te weten te komen.

In verband met het incident dat verzoeker op 19 september 2008 zou overkomen zijn, stelt de bestreden beslissing ook terecht dat verzoekers verklaringen hieromtrent niet aannemelijk zijn. In het licht van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, is het inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker een hele dag van huis zou zijn gegaan zonder paspoort.

Eveneens onaannemelijk is het dat zoals verzoeker poogt voor te houden, hij in 2008 zou herkend zijn middels foto's genomen in 1999 of 2000 terwijl hij daarenboven geregistreerd stond op het adres van zijn broer, verschillend van zijn verblijfplaats.

Terecht repliceert verweerder dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het ontkennen en vergoelijken van de vaststellingen in de bestreden beslissing en tot het poneren van losse beweringen.

De fotokopieën van twee politieconvocaties, een op naam van verzoeker, de andere op een onleesbare naam, waarin wordt opgeroepen in hoedanigheid van getuige zonder vermelding van de zaak waarin wordt opgeroepen, zijn amper leesbaar; daarenboven betreft het fotokopieën waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend gezien fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). De Raad is van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal met geen woord repte over dat hij zou opgeroepen zijn, ook al had hij de convocaties nog niet in bezit. Deze vaststelling gevoegd bij de materiële bevindingen omtrent de convocaties komt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet ten goede.

Verzoekers verweer op het argument in de bestreden beslissing “*Hierbij dient te worden opgemerkt dat u van alle recente problemen (start onofficieel onderzoek naar getuige in 2008, vinden van getuige door (I.), overlijden in verdachte omstandigheden van (I.), twee incidenten die u overkwamen en één incident dat uw zoon (A.) overkwam), geen enkel overtuigend bewijs kon voorleggen*” dat “het voor hem moeilijk is om bewijzen te bekomen”, maakt dit argument evenwel niet waardeloos; de afwezigheid van enig bewijs blijft.

Met recht werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Bij gebrek aan geloofwaardigheid dient het relaas niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.3. Verzoeker meent dat de weigering om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen om reden dat hij hiervoor geen elementen naar voor brengt, geen voldoende motivering uitmaakt.

Verzoeker vindt niet “dat er sprake is van rebellie in zijn streek, doch dat er tot op heden weinig burgerslachtoffers zijn gevallen”, een reden is. Volgens verzoeker heeft hij “*verschillende redenen*” om een onmenselijke behandeling te vrezen en is het “*duidelijk*” dat het voor hem onmogelijk is om naar zijn land terug te keren. Verzoeker vraagt derhalve de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas en niet aantoont dat het “*duidelijk*” is en dat er “*verschillende redenen*” zijn dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2, c. van voormelde wet betreft, neemt de Raad kennis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd.

Deze informatie leert dat er in Tsjetsjenië geen intern of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet.

De Raad laat deze informatie prevaleren op de blote beweringen van verzoeker.

Er is geen reden om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen volgens artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 januari 2010 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE